

Інвектива-2

Борис Олійник

У шабаші свавільної свободи,
Під'юджувані із суфлерських буд,
Ми, наче зомбі,
не спитавши броду,
Пустились в блуд.

Заблукані в глухім чортополосі,
З похмілля так і не збагнули суть:
Що то ж не ми йдемо,
сліпі та босі,
А нас ведуть.

Мов пішаки залаштункових ігрищ,
Не згледілись,
як просвистіли все:
Від Батьківщини – до імен і прізвищ, –
А нас несе,

Немов човна без весел і правила,
У темний вир трагедій морових,
Де нас чекає доля оніміла
Рабів нових.

І покіль ви,
такі свідомі й ситі,
Годовані із нетутешніх блюд,
Шукаєте нам корінь у санскриті,
Нас в корінь б'ють!

І, заки всує плачете по слову
На всіх майданах і на всі лади, –
Свої ж поганці українську мову
Здають в латинь.

А ми йдемо за вами навздогінці.
І, як не вимрем,
дійдемо таки

В Європу.
Але вже - не українці,
А хохлаки.

І наймуть нас гуманні чужоземи
Водить ослів на ранній променад.
Самі ж зведуть на нашім чорноземі
Новий Багдад.

І якось ми,
стужившись по домівці,
Повернемось,
і нам розкаже гід,
Що тут колись
жили, пак, українці...
- А є хоч слід?
- Та от... схолов і слід.

І ми восплащемо талановито,
Зазвичай поминаючи дідів,
Що нас ізнов за наше жито бито,
Що нам обрали не таких вождів,

Що винні всі,
а ми - і на крупину,
Бо тихі, як осінніх падолист.
Що коли б нас вчергове не купили,
Хіба б ми учергове продались?!

Та інородців вилаєм належно,
Що й досі, кляті, не перевелись,
І не дають нам спати в незалежній,
І норовлять, щоб ми їм продались.

І Україні, неспалим-купині,
Поклянемося при святі дари,
Що коли б нас вчергове не купили,
Ми б вас, маман, їй-бо, не продали.